

[TIẾNG BƯỚC CHÂN]

Tiêu đề: Belfast, Bắc Ireland.

Một sinh viên đeo ba lô bước vào tòa nhà trường đại học.

Rory [LÒNG TIẾNG]: Tôi nghĩ có lẽ mỗi khi ai đó gặp phải những biến cố trong đời, chúng ta mới thấy được bản lĩnh thực sự của họ.

[NHẠC KHÔNG LỜI SÂU LẶNG ĐANG PHÁT]

Các sinh viên đã ngồi trong giảng đường. Sinh viên đeo ba lô lúc này, hiện đang mặc một chiếc áo len cổ khóa kéo và ngồi sau chiếc bàn dài. Trước mặt anh là chiếc máy tính xách tay Mac đang mở. Một vị giáo sư mặc áo blazer đang giảng bài trên bục giảng.

Giáo sư: Được rồi, tuần này chúng ta sẽ tiếp tục với nội dung về tư duy và phân tích kinh doanh. Chúng ta đang xem xét...

Sinh viên mặc áo len cổ khóa kéo sử dụng bàn di chuột trên máy tính xách tay.

Rory [LÒNG TIẾNG]: Với tôi, việc đỗ vào đại học là một thành tựu đáng tự hào, bởi điều đó luôn có nghĩa là tôi đã vượt qua mọi nghịch cảnh.

Chuyển sang màn hình đen. Chữ trắng lớn xuất hiện trên nền đen.

Tiêu đề: RORY.

[NHẠC DỪNG PHÁT]

Lúc này, có một tán cây đứng đưa bên ngoài ô cửa sổ lấm tấm mưa.

Rory [LÒNG TIẾNG]: Lúc ấy tôi có lẽ đã hoàn thành khoảng một phần tư chương trình A-level.

Rory, sinh viên mặc chiếc áo len cổ khóa kéo, ngồi trên giường và sử dụng AirPods cùng iPad.

Rory [LÒNG TIẾNG]: Khi đang ngồi trong giờ học xây dựng, thì bỗng nhiên tôi nhận ra mình không còn nhìn thấy gì trên bảng tương tác nữa.

Ánh sáng từ chiếc iPad hắt lên khuôn mặt Rory, đôi mắt anh dõi theo những chuyển động trên màn hình iPad. Bố mẹ của Rory ngồi cùng nhau tại bàn ăn trong bếp để trả lời phỏng vấn.

Cha của Rory: Thật lòng thì, đó là lúc mọi thứ thực sự đảo lộn. Con tôi được đưa đi khám khẩn cấp và phải thực hiện vô số xét nghiệm.

Mẹ của Rory: Chúng tôi khi ấy thực sự vẫn chưa biết mình đang phải đối mặt với điều gì.

Mẹ của Rory hiện đang đứng ở quầy bếp để pha trà.

[LẠCH CẠCH]

Rory chụp ảnh cho mẹ mình bằng iPad từ phía bàn. Anh vượt qua các ứng dụng, những biểu tượng được phóng to trên màn hình. Anh ấy mở Procreate.

[TIẾP TỤC PHÁT NHẠC]

Rory [LÔNG TIẾNG]: Trong hai đến ba tháng tiếp theo, thị lực của tôi dần chuyển biến xấu, từ mức độ không thể nhìn rõ bảng ở khoảng cách 4 đến 6 mét, cho đến khi không còn đọc được cả chữ trên màn hình ngay trước mắt mình.

Rory dùng Apple Pencil để vẽ lên bức ảnh chụp mẹ mình trong căn bếp.

Rory [LÔNG TIẾNG]: Kết quả xét nghiệm di truyền có đúng vào khoảng thời gian sinh nhật lần thứ 17 của tôi. Hóa ra tôi mắc phải một căn bệnh gọi là bệnh thần kinh thị giác di truyền Leber. Nói dễ hiểu nhất là thị lực của tôi chỉ còn từ ba đến năm phần trăm.

Anh ấy đổ bóng trắng vào bức ảnh.

Người phỏng vấn: Bạn có thể cho tôi biết bạn đang làm gì không?

Rory quay sang phía người phỏng vấn.

Rory: Tôi đang cố vẽ lại chính xác những gì mình nhìn thấy. Hơi khó để giải thích, nhưng nhìn vào sẽ thấy ngay hình ảnh trực quan rõ nét cho thấy ở đó có gì và không có gì.

Phần bóng đổ che khuất đi hình ảnh.

Rory [LÔNG TIẾNG]: Khi chuyện như thế này xảy ra trong cuộc sống, bạn có thể chọn than thân trách phận hoặc có thể tự vực dậy: "Mình sẽ giải quyết được vì chắc chắn sẽ có cách".

Rory gắn Apple Pencil vào iPad.

[NHẤP]

Trong phòng học, giáo viên trả lời phỏng vấn.

Giáo viên: Em ấy là người luôn đạt điểm A tuyệt đối trong suốt quá trình học tập, đó là điều mà Rory tự hào khẳng định chính mình. Mong muốn duy nhất của em ấy là được vào đại học. Tôi nghĩ ai cũng biết rằng đây sẽ là một hành trình cực kỳ gian nan.

Trở lại bàn ăn trong bếp, Rory đang làm việc trên chiếc máy tính xách tay Mac.

Rory [LÒNG TIẾNG]: Cứ mỗi lần ở trong bệnh viện, tôi lại bắt đầu mày mò các tính năng trợ năng trên điện thoại.

Rory nâng cổ tay đeo Apple Watch và chạm vào mặt đồng hồ.

[TIẾNG CHUÔNG BÁO]

Anh ấy đứng dậy.

Rory [LÒNG TIẾNG]: Tôi nghĩ nếu mình có thể tìm ra cách sử dụng điện thoại, mọi chuyện rồi cũng sẽ suôn sẻ.

Rory cầm lấy iPhone từ nhà bếp và cười rạng rỡ.

Rory: Ai đó đã di chuyển nó. [TIẾNG CƯỜI]

Anh ấy đi ra ngoài, băng qua sân sau.

Rory [LÒNG TIẾNG]: Mỗi khi về đến nhà, tôi đều tự nhủ với bản thân: "Nào! Mình phải tập trung học tiếp. Căn bệnh này không được phép cướp đi điểm số mà mình xứng đáng có được."

Tại bàn, anh ấy lấy máy tính xách tay ra khỏi túi và đặt lên giá đỡ. Anh ấy lấy bàn phím ra khỏi túi. Tại bàn ăn trong bếp, cha mẹ của Rory tiếp tục cuộc phỏng vấn.

Mẹ của Rory: Con tôi dồn mọi nỗ lực vào việc học. Thành bé đã thích nghi với một cách học hoàn toàn mới.

Chiếc máy Mac của Rory, kết nối với một màn hình ngoài, được đặt ở vị trí trung tâm lệch về phía trước trên bàn để vừa với tầm mắt của Rory.

Rory [LÒNG TIẾNG]: Tôi lấy máy Mac ra, mở phần Cài Đặt rồi vào mục tính năng trợ năng. Tính năng đầu tiên tôi bật là chữ lớn hơn và Thu Phóng.

Rory sử dụng các tính năng trợ năng trên máy Mac.

Rory: Đó thực sự là một bước ngoặt lớn vì bình thường máy tính nhìn cứ nhỏ thế kia.

Anh chỉ vào một cửa sổ Finder nhỏ trên màn hình.

Rory: Tôi chẳng thấy gì ở đó, thế thì có máy tính cũng như không.

Anh phóng to màn hình rồi đóng cửa sổ Finder. Anh phóng to phần văn bản của tài liệu Word. Lúc này, anh ấy bắt đầu đánh máy.

Rory [LÔNG TIẾNG]: Tôi vẫn có thể tự thao tác trên màn hình bằng chức năng thu phóng để phóng to và đọc văn bản. Với hầu hết mọi người, tính năng này là điều rất nhỏ nhặt, nhưng với tôi thì lại có ý nghĩa vô cùng lớn lao. Tôi vẫn nhớ đêm đầu tiên đó, tôi đã ngồi trước máy tính suốt sáu tiếng đồng hồ, làm xong rất nhiều việc và tự nhủ: "Cách này có hiệu quả. Mình sẽ làm được."

[TIẾNG NHẤN PHÍM]

Rory [LÔNG TIẾNG]: Khi thị lực suy giảm dần, tôi có thể tăng cỡ chữ, bật thêm các tính năng khác nhau. Nhờ đó mà tôi vẫn có thể lên lớp và tự hoàn thành bài tập.

Rory dùng iPhone để chụp ảnh một tài liệu in trên bàn.

[TIẾNG CHỤP CAMERA]

Rory tải hình lên máy Mac, rồi phóng to phần văn bản trên tài liệu, trong đó có các hướng dẫn cho kỳ thi. Trở lại phòng học, giáo viên chia sẻ.

Giáo viên: Từ đó, em ấy lại có thể tự chủ trong việc học của mình. Vì vậy, nếu không có các thiết bị của Apple, tôi thực sự không nghĩ rằng em ấy có thể hoàn thành chương trình A-level.

Ngồi trên giường, Rory mở máy tính xách tay Mac.

Rory [LÔNG TIẾNG]: Tôi đã đạt được ba điểm A*, trở thành một trong những học sinh xuất sắc nhất của trường.

Giáo viên: Em ấy đạt được 90/90 điểm và tôi gần như chưa thấy máy ai đạt điểm tuyệt đối trong một bài thi như vậy.

Cha của Rory: Thăng bé nói với chúng tôi rằng: "Con sẽ viết email gửi đến Apple." Và tôi đã tự hỏi: "Được rồi, con mình định viết cái gì đây?" [TIẾNG CƯỜI]

Rory [LÔNG TIẾNG]: Email tôi viết gồm hai ý. Một là gửi lời cảm ơn, hai là lời đề nghị giúp đỡ và hỗ trợ những người sẽ gặp hoàn cảnh giống tôi sau này.

Rory đang soạn email trên máy tính xách tay. Tiêu đề ghi: "Cách Các Trợ Năng Của Apple Đã Thay Đổi Cuộc Đời Tôi -- Xin Cảm Ơn!" Anh ấy đọc nội dung email.

Rory: Vào tháng 1 năm 2024, cuộc đời tôi đã hoàn toàn đảo lộn. Và trong những tuần kế tiếp...

Anh ấy phóng to văn bản.

Mẹ của Rory: Người bình thường khó lòng hiểu được hết những khó khăn ấy. Thành bé không cần sự thương hại của bất kỳ ai. Con tôi chỉ muốn được mọi người yêu quý vì là chính mình.

Lúc này, tại phòng gym, Rory và huấn luyện viên ôm chào nhau.

Rory: Rất vui được gặp thầy.

Huấn luyện viên: Thầy cũng vậy.

Rory [LÔNG TIẾNG]: Điều đó đã thay đổi cách tôi nhìn nhận về những người khiếm khuyết không biểu hiện ra ngoài. Bạn sẽ không biết rằng về mặt pháp lý thì tôi được xem là người mù.

Huấn luyện viên quán băng tay và cổ tay cho Rory. Họ bước vào một võ đài quyền anh và đấu tập.

[TIẾNG THỞ HẮT]

Rory [LÔNG TIẾNG]: Bạn không thể biết được mỗi người đang phải đối mặt với điều gì.

[TIẾNG THỞ DỐC]

[TIẾNG THỞ HẮT]

Rory bây giờ đang ngồi trong xe ô tô và cầm iPhone.

Rory: Nhắn tin cho Lindsay. Bài tập nhóm hôm nay bạn đã hoàn thành được nhiều chưa?

Dài sáng Apple Intelligence đa sắc tỏa sáng quanh màn hình iPhone.

Siri: Bạn có muốn gửi không?

Rory: Có.

Tin nhắn được gửi đi.

[ÂM BÁO ĐÃ GỬI TIN NHẮN]

Bây giờ, Rory đeo ba lô và đi cùng một sinh viên khác. Họ băng qua đường.

Rory [LÔNG TIẾNG]: Tôi đã giấu kín chuyện này suốt một thời gian dài.

Trong lớp, anh ấy ngồi cùng một sinh viên khác.

Rory [LÔNG TIẾNG]: Bây giờ tôi sẽ gõ những nội dung này vào máy tính xách tay. Tôi chỉ cần thu nhỏ màn hình lại là những người xung quanh có thể đọc và dùng như máy tính xách tay thông thường.

Sinh viên khác cầm Apple Pencil và chỉ vào màn hình.

Sinh viên cầm Apple Pencil: Vậy là có một. Chờ một chút, thu nhỏ lại. Một, hai, ba, bốn. Vậy là có năm phần. Bạn thực hiện phần mở đầu và các đề xuất nhé.

Rory: Được, bạn muốn làm phần nào?

Sinh viên cầm Apple Pencil: Về làn sóng công nghệ.

Rory tựa lưng vào ghế và nhìn về phía bạn mình. Anh ấy mỉm cười.

Rory [LÔNG TIẾNG]: Tôi muốn quay lại vấn đề về tính hòa nhập. Mọi người đều có những tính năng đó, chỉ là họ chưa sử dụng.

Giáo viên: Rory đã để lại dấu ấn sâu sắc trong lòng tất cả giáo viên chúng tôi ở đây. Em ấy đã giúp tôi biết cách đổi mới tư duy giảng dạy, để tôi thực sự có thể nói với học sinh rằng, "Em hướng dẫn cô cách làm cái này nhé."

Giáo viên đang đứng trước lớp và giảng bài. Quay lại giảng đường, Rory làm việc trên máy Mac.

Giáo sư: Khi bạn thành công, những ảnh hưởng tích cực sẽ luôn lan tỏa và quay lại với bạn.

Rory [LÔNG TIẾNG]: Đúng vậy, đây là một phần của tôi. Tuy không phải toàn bộ, nhưng chắc chắn trở thành một phần con người tôi.

Tối đến, Rory bước vào một phòng thu. Có người dẫn anh ấy vào buồng thu âm.

Rory [LÔNG TIẾNG]: Tôi không biết mình sẽ làm gì trong tương lai. Có lẽ đâu đó đã có một con đường định sẵn cho tôi, chỉ là tôi chưa tìm thấy.

Rory ngồi trước micrô.

Rory: Tôi là Rory. Tôi 18 tuổi. Tôi bắt đầu mất thị lực gần hai năm trước, nhưng đó không phải là dấu chấm hết cho câu chuyện của tôi. Mà chỉ là khởi đầu cho một chương mới.

Logo Apple.